Sınıf Mücadelesi

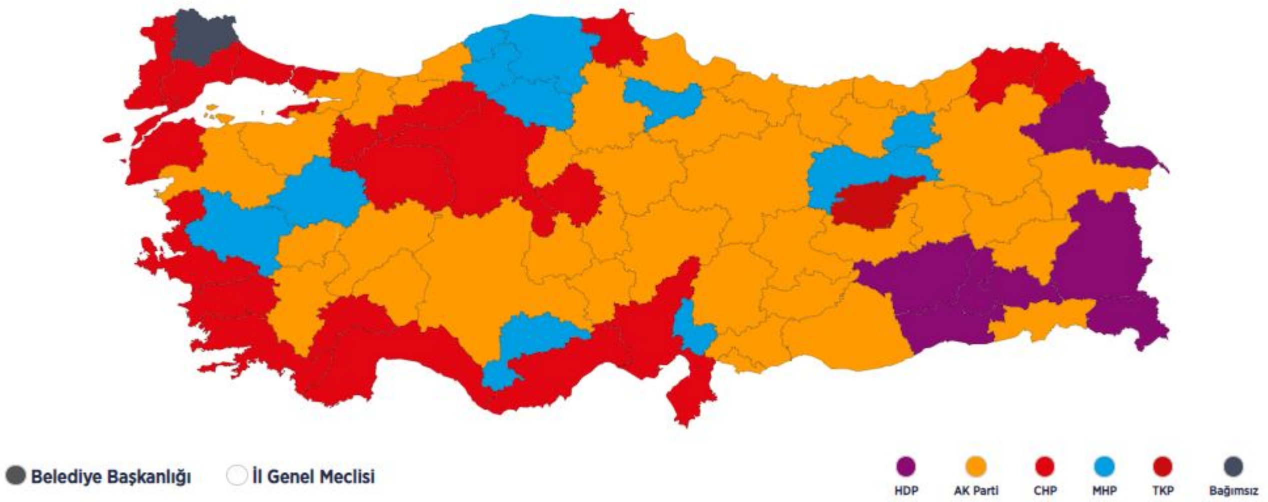
Aylık
işçi gazetesi

05 Nisan 2019
Sayı: 250

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

31 Mart yerel seçim sonuçları Erdoğan ve AKP iktidarının ne kadar yıprandığını açıkça gösteriyor

Erdoğan ve Bahçeli önderliğinde oluşturulmuş olan Cumhur İttifakı, 31 Mart Pazar günü yapılan yerel seçimlerde, öncelikle Başkent Ankara ve İstanbul'u, ayrıca Adana, Mersin, Antalya gibi diğer başka önemli kentleri de kaybetti. Böylece, İttifakın ne kadar yıpranmış olduğu açıkça ortaya çıktı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

<u>Başyazının devamı:</u>

Seçim kampanyası boyunca Erdoğan ve Cumhur İttifakı kendi tabanlarından tepki gelmeye başladığını fiilen gördüler. İktidarlarının ve ekonomik krizin, seçmen tabanlarını oluşturan yoksul kitlelerin tepkisini çektiğini görüyorlardı. Bu kitlelerin gözünü tanzim satışları ve benzer yöntemlerle boyamaya çalıştılar. Ancak özellikle son haftalarda bunun yetmeyeceğini gördüler; demokrasiyi ve hoşgörüyü bir tarafa bırakıp, özellikle Erdoğan ve İçişleri Bakanı Soylu ağzından, muhalefeti ve adayları açıkça, kendi yasalarını bile çiğneyip, tehdit ettiler. Kılıçdaroğlu ve Akşener'i cezaevine atmakla tehdit ettiler. "Beka" sorunu diye bir sorun dayatıldı. Elbette bir beka sorunu var ama emekçileri ve yoksul kitleleri sömüren ve ezen patronlar ile hükümetlerinin sorunudur bu!

Cumhur İttifakı ve Erdoğan, tüm bu yöntemlere şimdiye kadar bu seviyede başvurmamıştı. Şimdi niye bunu yaptı? Çünkü kendi tabanları da ekonomik krizin yol açtığı yaşam şartlarının kötüleşmesinden olumsuz etkilendi; TL'nin %30 civarında değer kaybetmesinden, enflasyonun %20'ye çıkmasından dolayı satın alma gücü geriledi. Artık emekçiler ve dar gelirli kitleler, ay sonunu zorlukla getiriyor, bazen de hiç getiremiyorlar. Diğer yanda AKP ve MHP, yani iktidar çevreleri ve yakınları, krizden olumsuz etkilenmedikleri gibi daha da zenginleşti. Artık hükümete oy veren tabanın önemli bir kısmı "bunlar da yer ama en azından bunlar bize bir şeyler verir" demektense "bu kadarı da olmaz" deme aşamasına geldi.

Erdoğan ve Cumhur İttifakı hem devlete hem de özel medyaya %90 hakim olduğundan gündemi değiştirip, kitlelerin gözünü boyayıp, geçmişte olduğu gibi "malı götüreceklerini" zannetti. Ancak garanti olmadığını son birkaç seçimde yaşayarak gördükleri için seçim sonuçlarını ayarlamaya çalıştıkları şimdi açıkça ortaya çıkıyor. Daha önemlisi, seçim akşamı sandıkların kapanmasını takip eden ilk saatlerde, tüm medya Ankara ve İstanbul'u Cumhur İttifakının kazandığı intibasını yaydı. Ardından geçmiş Haziran seçiminde olduğu gibi tüm sandıkların sonuçları hesaba katılmadan "zafer" haberi verilecekti. Ancak bu defa "evdeki hesap çarşıya uymadı".

Cumhur İttifakı "dolaplarını" çevirmeye devam edip şimdi, özellikle İstanbul'daki sonuçları çarpıtmaya çalışıyor. Bunu başarması kolay görünmüyor. Büyük olasılıkla Cumhur İttifakı sonuçları kabul edecek ama muhalif belediye yönetimine engel çıkarmaya çalışacak.

Gelinen aşamada Erdoğan ve Cumhur İttifakı'nın seçim yoluyla olsa da büyük bir şamar yemesi çok sevindirici. Ancak şimdi CHP ve İyi Parti'nin gerçekten halkın hizmetine girerek öncelikli olarak emekçilere ve dar gelirlilere hizmet vereceği hayallerine kapılmamak gerekir. CHP'nin hem geçmişteki belediye bilançoları hem de son dönemde İzmir ve Avcılar Belediyesindeki uygulamaları bunun hayal olduğunu gösteriyor. Zaten Kılıçdaroğlu seçim gecesi yaptığı açıklamada, "Önümüzdeki dönemde önemli olan ekonomik krize çözüm getirmektir. Bizler 'elimizden geleni' yapmaya hazırız" şeklinde bir vurgu yaptı.

Bunun somut anlamı şu: Şimdi seçimler bitti, esas gündem patronların ve hükümetin "çözüm" için işçi sınıfı ve tüm kitlelere karşı yapacakları saldırılardır. Bu nedenle işçi sınıfının gündemi şimdiden gereken hazırlıkları yaparak üretimden gelen gücünü kullanmak olmalıdır. (02.04.19)

Emekçinin Gündemi

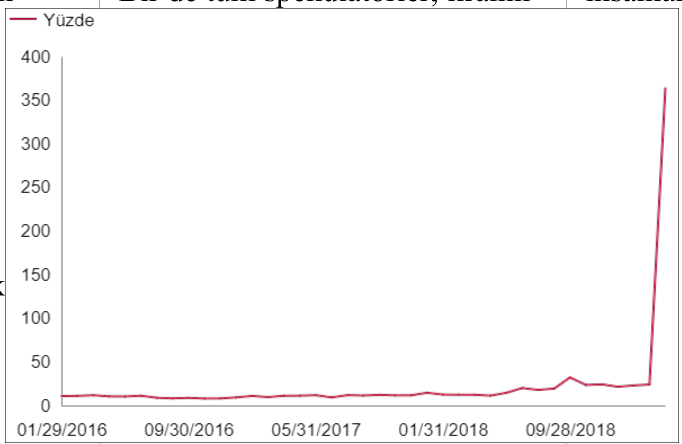
Ekonomi nereye gidiyor?

Swap, kabaca konuşmak gerekirse, bir çeşit para değiş tokuşudur. Geçtiğimiz günlerde sıkça duyduğumuz “TL swap faizi Londra'da %1.300'lere ulaştı” haberlerinin ne anlama geldiğini olabildiğince sade biçimde anlatalım.

Erdoğan'ın S-400 anlaşması, Golan Tepeleri hakkındaki söylemleri, yani ABD ile Türkiye'nin yöneticilerinin arasının bozulduğu görüntüsü doların TL karşısında değerlenmesine sebep oldu. Çünkü yazın Trump'ın tehdidi sonrasında dolar 6 liraya fırlamıştı.

Bunun devamının geleceğini, lira değer kaybedeceğininden burada kar fırsatı olduğunu düşünen yabancı vurguncular, ellerinde Türk lirası olmadığı için yurtdışı piyasalardan, bankalar vasıtası ile Türk lirası bulmaya çalıştı. Yapmak istedikleri şey Türk lirası borçlanarak dolar satın almak ve kar hırsları doğrultusunda yeniden dolarlarını satıp lira alarak, borç aldıkları kişilere borçlarını faizi ile birlikte ödeyerek arada kalan net tutarı kar olarak elde etmekti.

İşte haberin konusunu oluşturan faiz bu: Bu borçlara eklenen faiz yükseldi ve gecelik %1.300'lere ulaştı. Bunun nedeni Merkez Bankası'nın müdahale edip lira satışını kısması oldu. Merkez Bankası bunu iktidarın emriyle yaptı. Ekonominin iyiye gidişine, doların yükselmemesini ispat olarak gösteren iktidar, borsacıların vurgunuyla doların yükselmesini önledi. Ancak bu durum ekonominin ne iyi olduğunu ne de Merkez Bankası'nın etkili olduğunu gösteriyor. Tam aksine, bu yaşananlar, Türkiye ekonomisinin zayıf olduğunu ve vurgucuların rahatça saldırabildiğini gösterdi. Üstelik sıcak paraya muhtaç bir ekonomi, vurgun yapmayı engellerse nereden para bulacak? Çünkü bankacılık sisteminin kendisi, vurgun üzerine dönüyor. Bir de tüm spekülatörler, liranın değer kazanacağına değil değer kaybedeceğine oynadı ve bu sefer yanılsalar bile gelecek sefer amaçlarına ulaşıp vurgunlarını yapacaklar.

Merkez Bankası lira satıp dolar alma yönündeki işlemlerinin bir çeşidinin önüne geçmiş olsa da, yatırımcılar Türk lirası bulabilmek için başka yollar denedi. Türkiye'deki hisse senetlerini ve tahvillerini sattılar. 3 gün içerisinde yurtiçi faizlerde 2-3 puan artış meydana geldi. Borsa ise %12 düştü.

Bunlar emekçiler açısından da birtakım sonuçlar doğurdu. Doların yükselmesi enflasyonu yükseltir, yani aldığımız mal ve hizmetlerin fiyatlarını artırır. Dolayısıyla geçim sıkıntısı artar. Faizlerin yükselmesi ise alacaklılara ödenecek miktarı yükselteceği için daha fazla sömürülme anlamı taşır. Artan fiyatlarla ve yükselen faizlerle mücadele edebilmek için ücretlerin de aynı oranda artması gerekir, yoksa günden güne daha ucuza çalışırız.

Emeklilik sistemindeki değişimden sonra, yani insanların tasarruflarını borsada değerlendirmelerinin önünü açan yasa ile birçok insanın tasarrufları da bu spekülatif hareketlerden zarar gördü. Belki de 1 yılda ancak gelirinin %10'unu biriktirebilen emekçiler onu 3 günde kaybetmiş oldu.

Bu sistem işçi ve emekçi düşmanıdır ve onu ancak örgütlenerek değiştirebiliriz. Bireysel mücadeleler ve boykotlar ya da düzen içi seçimler bize hak ettiğimizi veremez, çünkü biz dünyayı istiyoruz, kırıntıları değil. (04.04.19)

Seçim bitti, sıra işçi sınıfına saldırılarda

Erdoğan seçim meydanlarında ekonomi lafını ağzına almadı; işsizlik, geçim derdi, düşük ücret, ağır çalışma şartları hiç gündeminde yoktu. Seçim biter bitmez, daha akşamından bir gündeminin de ekonomi olacağını söyledi. Zaten büyük patronların borazanı medya ağzı ile, daha günler öncesinden, Erdoğan'ın seçimden sonra yapması gerekenler sıralanmaya başlamıştı. Buna hemen bütün patron örgütlerinin liderlerinin, güya seçim nedeniyle yaptığı açıklamalar eklendi.

Ne istiyor patronlar: Yapısal reform, yani kıdem tazminatının kaldırılıp BES'in getirilmesi. Böylece işçilerin ücretinden kesilip biriken kıdem tazminatı parası, patronların kasalarında kalacak.

Başka bir istekleri vergi reformu: Verginin tabana yayılması, yani daha yoksullardan da vergi alınması. Böylece zenginden çok, yoksuldan sıfır vergi alınması gerekliliğini yok edip işçinin sırtından kazandıkları vergi parasını da istedikleri gibi kullanacaklar.

Durmadan terarlanan başka bir talep de yeni teşvik programları. Ekonomiyi uçuran, açıkladığı her rakamı tam on ikiden tutturan damat Maliye Bakanı, işbaşı yaptığından bu yana belki elli teşvik açıkladı. Patronlara yetmedi, dahasını istiyorlar. Çünkü teşvik demek, hesap sorulmadan, karşılığı alınmadan, işçinin sırtından devletin topladığı paranın (para yoksa da bizdeki gibi borç alınan paranın) bol bol dağıtılması demek. Önceki teşvik paralarıyla villa alan, tatile giden, arabasını yenileyen, borsada vurgun yapan ya da para batıran, kumar oynayan patronlardan geride kalmak istemiyorlar.

İşte Erdoğan, aynı seçim döneminde “beka sorunu” yutturmaya çalıştığı gibi, şimdi de milyonlarca işçiye krizin bedelini ödemeyi yutturmaya çalışacak. (02.04.19)

THY'de toplu sözleşme tıkandı...

Hava-İş Sendikası ile THY yönetimi arasında 3 Ocak'ta başlayan toplu sözleşme görüşmeleri tıkandı. Hava-İş Sendikası'nın işveren güdümünde olduğu biliniyor. Dolayısıyla sözleşmenin tıkanmaması beklenirdi. Ancak öyle olmadı.

Hava-İş yönetimi ciddi bir sendika olmadığı için THY yönetiminin gözünde güvenilir bir muhatap olamadı. Bir söylediği diğerini tutmadı, söz verilen konular ertesi gün değiştirildi. Hava-İş o kadar beceriksizce sahte sendikacılık oyunu peşinde koşuyor ki, sahibi olan THY yönetimini bile çileden çıkartmış durumda. Oluşturulan komisyonlarda iki aydan fazladır görüşülen hiçbir konuda uzlaşma olmadı. Üstelik toplu sözleşme maddelerinin bazıları da (hangileri olduğunu bilmiyoruz çünkü toplantılar kapalı yapılıyor) çıkartılmak istendi.

THY yönetimine hak verecek değiliz, ancak gelinen nokta iş birlikçiliğin fıtratında olan sonuçtur ve maalesef fatura işçilere kesilmektedir. Toplu sözleşmenin uzaması işçinin aleyhinedir.

THY yönetimi Hava-İş'i artık ciddiye almıyor. Bunun belirtisi, görüşülen maddeler dahil tüm maddelerin işverence yok hükmünde sayılmasıdır. Yaz başında da pilotlara iki seferde %50 oranında zam yaparken sendikaya hiç danışmamış, ücret artışını bizzat kendisi karar altına alıp uygulamıştı.

THY yönetimi geciken taşınma işiyle meşgul ve hayli sıkışmışken, seçimler öncesinde sözleşmeyi belki bitirmeyi umuyordu. Ancak elemanı Hava-İş yönetimi belli ki gurur yapıyor ve bunu sendikacılık sanıyor. Pilotlara verilen zammı ve artan dolar fiyatını, enflasyonu da ekleyip tüm çalışanlara ve pilotlara yeni bir ücret zammı talebini ifade ediyor.

Nitekim komisyonlardan çekilerek tavır alan sendika, THY'den genel görüşme istemiş, THY ise bu talebe cevap vermemiş. Bunları Hava-İş'in 7 Mart'ta yayınladığı açıklamalardan öğreniyoruz.

Böylece 60 günlük süre dolmuş ve uyuşmazlık zaptı tutulmuştur. Bundan sonraki süreç bir hayli bilinmezlikle dolu. Hava-İş yönetimine güvenmiyoruz. THY yönetimine hiç güvenmemek gerek. Buna karşılık sendika içinde muhalefet edecek kimse de kalmadı. İşçilerin Sesi (Mart 2019)

Siyasetin Gündemi

Seçimden sonra CHP'nın siyaseti

Seçimin ertesi günü belirginleşen sonuçlar, özellikle CHP seçmeni ve bu seçimde AKP'nin gitmesi amacıyla oy kullananlar arasında sevinç duygusu yarattı.

Karanlık havaya rağmen CHP'nin seçim sloganı "bahar geldi" dillerdeydi. Ancak CHP yönetimi için aynı tavrı söylemek güç. Parti yönetimi seçim kutlamasını bile bir gün gecikmeyle yaptı. Seçim başarısı ile CHP yönetiminin tutumu çok uyumlu değil. CHP yöneticileri çok ılımlı, uzlaşmacı, sorumlu konuşmalar, açıklamalar yapıyor.

Görevine başlatılmayan yeni İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı bile kendisine hakaretler eden, aşağılayan, suçlayan Bahçeli'den, Erdoğan'dan yardım talep ediyor. Oysa maruz kaldığı durumun esas sorumlusu olan bu kişileri suçlaması beklenirdi.

CHP'nin bu tutumu genel siyasetiyle uyumlu. CHP, burjuva çıkarlarının sözcülüğünü yapmakla, iktidara gelirse de korumakla sorumlu bir sosyal demokrat parti olarak hareket ediyor. Kesinlikle kitleleri harekete geçirmiyor, mücadeleye çağırmıyor, kararlarına saygı gösterilmesi için tepkilerini göstermeye teşvik etmiyor. Uslu uslu bekleyerek, lafla talep ederek görevin CHP'ye verilmesini bekliyor.

Eğer kitleleri mücadeleye çağırırsa ve kitleler cevap verirse, bunun sonuçlarının burjuvazinin düzenine zarar verip vermeyeceğini öngörmek olanaksız. Seçimi kazanan adayın göreve başlamasını isteyen kitleler belediye önünde toplanmışken, yolsuzlukların, haraç alanların, yıkılıp insanlara mezar olan binalara onay verenlerin de hasabını sormayı akıl edebilirdi. Kitlelerin kendi işlerini görmek istemesi, bu düzenin hiç istemediği bir şeydir. Bu nedenle CHP, asla kitlelere çağrı yapmıyor, onların savunucusu olduğunu söyleyip seçim zamanı oy istemekle yetiniyor.

Böylece düzeni elinde tutan büyük patronlara da ne kadar sorumlu bir parti olduğunu göstermiş oluyor. Eğer diğer partiler işini yapamayacak hale gelirse, burjuvazi CHP'ye sonuna kadar güvenebilir.

Ancak tüm çabasına rağmen CHP'nin iktidara gelmesi çok zor. Çünkü Türk burjuvazisi bu açıdan çok tehlikeli bir deneyim yaşadı ve bunu çok iyi hatırlıyor. 1970'lerde Ecevit liderliğindeki CHP, toplumsal mücadelenin yükseldiği bir dönemde devrimci solun desteğiyle (seçim sloganları, toprak ağası milletvekili adaylarına karşı "Toprak işleyenin, su kulananın" idi) iktidarı kazandı. Ancak Ecevit hükümet kurmadı, iktidar sağa geri verildi. Çünkü CHP iktidar olsaydı, onu destekleyen ve iktidarından cesarat alacak olan emekçiler, köylüler, hakları için doğrudan mücadeleye girişecekti.

İşçi sınıfının en mücadeleci kesimlerinin bir kısmı CHP'de örgütlü. Ancak CHP sınıf siyaseti izlemiyor. Hatta üyelerinin sınıf siyaseti yapmasına, partide gündeme getirmesine bile izin vermiyor. Tam tersine işçi sınıfı içinden gelen üyelerini ve soldan gelip çalışmak isteyenleri kendi düzen siyasetine alet ediyor.

Beyoğlu'nun ÖDP'li başkan adayı ve onun çevresinde çalışanlar, tam da bu işe yaradı.

Seçim meydanlarında CHP yönetimi, milliyetçilik yaptı. Fakat bu seçimde CHP'ye Ankara ve İstanbul'u kazandıran doğrudan doğruya HDP'liler oldu. Ancak CHP yöneticileri bunu ne dosdoğru dile getirdi ne de açıkça kıymet verdi.

CHP, şu veya bu nedenle desteğini artırmış olsa da siyasetinde bir değişiklik olacak gibi görünmüyor. İşçi sınıfının, kendi denetiminde olmayan bir düzen partisini değiştirmeye, harekete geçirmeye çalışması boşa kürek çekmesinden başka bir işe yaramaz.

Yapmamız gereken, işçi sınıfının içinde, işçi sınıfını örgütleyecek, işçi sınıfının çıkarlarını savunacak ve bu çıkarlar temelinde mücadelesini sürdürecek bir parti inşa etmektir. (03.04.19)

AKP'nin İstanbul açmazı

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı CHP'li İmamoğlu kazandı, ancak göreve başlaması geciktiriliyor.

Belediye binasının etrafı zırhlı polis araçları ve ağır silahlı polisler tarafından kuşatılmış durumda. Buna yandaş gazetecilerin ve politikacıların hiç bitmeyen saldırgan konuşmaları eşlik ediyor.

Bu büyük çabanın nedeni, 7 bakanlık bütçesinden büyük kaynağa sahip olan belediyenin parasını, yasal veya yasa dışı şekilde aralarında paylaşanların telaşı. Bir kısmı çıkarını ve ayrıcalığını garantiye almak istiyor, bir kısmı yolsuzluğunu gizlemeye çalışıyor.

Belediye bütçesinden tarikatlara, siyasilerin yakınlarının vakıflarına, çiçek dikimi, tören kutlaması gibi uyduruk işler üzerinden yüzlerce patronun, taşeronun kasasına akan para yasal ama AKP'ye giden, seçim masrafları gibi usulsüz harcamaların silinmesi zaman alıyor.

Bir yandan da, "geçersiz oy" laflarıyla seçimin adil geçmediği fikri yayılıp yeni yönetime karşı önyargı yaratılıyor.

Siyasilerin seçmene önem verdiklerini söyleyerek ileri sürdükleri itirazların hepsi ikiyüzlü. Oy sayımı da sonucu değiştirmeyecek. Çünkü her sandıkta AKP'li sandık üyesinin onayı olmadan sayım bitirilmedi. Zaten Erdoğan'ın seçim sonucuna saygı göstermek gibi bir demokrasi geleneği yok. Tam aksine Erdoğan, sonuçlar bir oyla olsa bile kendi lehine olduğunda kabul ediyor, aksi taktirde seçimi kendine uyduruyor. Diyarbakır milletvekilliğini HDP'den alıp kendi adayına vermişti. Son genel seçimi yeniletti. Hatta bizzat kendisi, istifa ettirilen Siirt milletvekili yerine ilk kez milletvekili olmuştu. Yani böyle işleri çok iyi bilir, becerir.

Bu nedenle "15 büyükşehir kazandık" diyerek İstanbul'u saymıyor gibi davransa da, fırsatını bulduğu an tavır değiştireceğinden emin olabiliriz. Son ana kadar elinden geleni yapacaktır. ABD ve Batı'nın açıklamalarına tepki göstermelerinin nedeni, bu çabalarını zorlaştırmasıdır.

Esas sorun başka: Geçmişte bunu yaptığında güç göstergesi olarak algılanıyor, ileri sürülen bahaneler destek görüyordu. Bugün aynı şey AKP'nin ve Erdoğan'ın zayıflığı olarak algılanacak ve kendi tabanında bile tepkiye neden olacak. (04.04.19)

Erdoğan MHP'yi büyütüyor, CHP ise İYİ Parti'yi

Belediye seçimlerinin bir sonucu MHP'nin bizzat AKP ve Erdoğan eliyle güçlendirilmesidir.

MHP ikiye bölünüp İYİ Parti'nin oluşmasından sonra, Bahçeli uğradığı büyük güç kaybı nedeniyle Erdoğan'a bağlandı. Birkaç ay öncesinde hakaretler yağdırdığı, yalancılık ve ihanetle suçladığı Erdoğan'ı siyaseten yıpratabilecek işleri bizzat yapar oldu.

Kürt düşmanlığı, EYT'den çark etme, ek göstergeden vazgeçme, muhalefete hakaret işleri MHP yönetiminin son dönemki işleri oldu. Karşılığında koltuk beklediler ve aldılar.

Erdoğan seçim sürecinin başında ortaklık istemedi. Anket sonuçları AKP'nin yıprandığını gösterince ilk ortaklık yapıldı. Zaman geçtikçe AKP'nin daha fazla gerileyeceği ortaya çıkınca ortaklık genişletildi. Elbette bu pazarlıkta MHP, artık eli daha güçlü olduğu için daha fazla koltuğa talip oldu.

Ancak seçim sonuçları, MHP tabanın AKP'li adayları desteklemediğini, AKP tabanın ise MHP'li adayları desteklediğini gösteriyor. Üstelik MHP kendi başına seçime girseydi, oyu gerilediği için çok daha az koltuk kazanacaktı. Sonuçlar aynı zamanda, MHP'nin desteği çıkarıldığında AKP'nin çok daha fazla gerilediğini de gösteriyor.

Benzer durum, daha olumsuz şekilde CHP ile İYİ Parti ittifakında da var. CHP'den İyi Parti'ye çok sınırlı oy gitti. Hatta İyi Parti, tek başına aday gösterdiği hiçbir yerde kazanamadı bile. Akşener'in meydanlarda esip gürlemesi, erkek siyasetçiler gibi kabadayılık yapması, Kürt ve yabancı düşmanlığı, oy sandığında etkili olmadı. Aksine, CHP'nin kazanmasını sağlayan, Kürtlerin verdiği oylar oldu.

Ancak hem MHP hem de İYİ Parti, savundukları gerici, milliyetçi siyasetlerin meşrulaşmasına, yayılmasına, toplumda dile getirilmesine yol açıyorlar. Bu nedenle, milliyeti, yabancısı, yerlisi olmayan işçi sınıfına zarar veriyorlar. (03.04.19)

Uluslararası Gündem

Filistin

Protestolar şiddetle bastırıldı

14 ve 19 Mart günleri arasında yüzlerce Filistinli Gazze Şeridi'nde sloganlar atarak yürüdü, sosyal medya üzerinden "Bizler de yaşamak istiyoruz" sloganıyla bağlantı kurdular ve bunu yürüyüşlerinde tekrarladılar.

Dar bir bölge olan Gazze'de iki milyon insan yaşıyor. İsrail hükümeti Gazze'ye karşı üç savaş yapıp sayısız yıkımlara yol açtı. 12 yıldan beri Gazze halkı, İsrail ve Mısır iktidarının uyguladığı abluka nedeniyle adeta boğuluyor. Her iki kişiden biri yoksulluk sınırının altında yaşıyor ve halkın üçte ikisi yabancı yardımı sayesinde yaşayabiliyor. Çalışabilen insanların %53'ü, gençlerin %70'i işsiz.

Bu feci şartlara ek olarak, 2007 yılından beri iktidarda bulunan dinci Hamas, vergileri artırarak hayatı daha da dayanılmaz kıldı. İnsanların çoğu, temel gıda maddelerinin de dahil olduğu ithal ürünleri, aşırı pahalı olduğundan satın alamıyor. Örneğin domatesin fiyatı üç katına çıktı.

Kötüye giden bu duruma tepki olarak yüzlerce insan sokağa döküldü. Gazze'nin kuzeyinde yüz bin kişilik bir kamp olan Jabaliya'da başlayan başkaldırı diğer bölgelere yayıldı.

Hamas bir yıldan beri her Cuma günü, topraklarından kovulan Filistinlilerin "geri dönebilmesi için" ve İsrail ablukasını protesto etmek için yürüyüş düzenliyor. Ancak diğer yandan halkın ayaklanmasını şiddetle bastırıyor…

İsyan eden kitlelere karşı Hamas, hem şiddetli baskı uyguluyor hem de onları İsrail'e hizmet eden hainler olarak suçluyor… Diğer yandan Batı Şeria bölgesinde iktidarda bulunan Filistin yönetimi, art niyetli olarak Gazze isyanını destekleyip Hamas'ı bölgeden uzaklaştırıp kendi hakimiyeti altına almak istiyor…

En iğrenci elbette İsrail'deki Netanyahu hükümetine ait: Gazzelilere yapılan baskıları sürekli videoya çekip bundan duygulandığı intibasını veriyor! Halbuki Gazzeli Filistinlilere karşı sürekli abluka uygulayan ve onlara karşı savaşı sürdüren İsrail hükümetinin kendisi.

Netanyahu ve Trump'ın suç ortaklığı…

25 Martta Trump, İsrail'in Suriye'ye ait olan Golan Tepeleri üzerindeki hakimiyetini resmen tanıdı. Bin kilometrekareden biraz fazla bir alanı kapsayan Golan tepelerinde yaklaşık 50 bin kişi yaşıyor. Burası 1967 Savaşı sonrasında İsrail tarafından işgal edilmişti.

Trump Aralık 2017'de İsrail'in Kudüs'ü başkent ilan etmesini resmen tanıdı, şimdi de bu işgali kabul ederek İsrail'in oldu bitti ve Arap topraklarını işgal etme siyasetini destekliyor.

Trump aynı zamanda, 9 Nisan seçimleri için Netanyahu'ya fiilen destek veriyor. Netanyahu bir sürü yolsuzluğa ve skandala bulaşmış olduğu için zor durumda ve kendini savunmak için müttefiki ABD ile olan ilişkilerini kullanıyor.

Netanyahu'nun çevirdiği dolaplara karşı Filistinlilerden tepki geldi. Gazze ile İsrail sınırında gerginlik sürüyor, 22 Mart günü 2 Filistinli öldürüldü. İsrail'deki cezaevlerinde de olaylar tırmandı; örneğin cezaevindeki Filistinlilerin cep telefonlarını kullanması yasaklandı ve buna tepki arttı. Çünkü bu insanların aileleriyle tek bağı cep telefonu. 25 Mart gecesi Gazze'den Tel-Aviv'e roketler atıldı, İsrail karşılık olarak Gazze'yi bombaladı.

İsrail Filistinlileri sürekli eziyor; Batı Şeria'daki topraklarına devamlı el koyup yerleşim bölgeleri oluşturuyor ve Gazze halkı artık açık cezaevine dönmüş bir yerde yaşıyor. İsrail'de ise her seçim döneminde, Filistinlerden gelen "terörizm" tehdidi iddiaları seçim malzemesi olarak kullanılıyor.

Trump ve Netanyahu'nun iğrençliklerine karşı artık öyle büyük bir kin ve öfke birikti ki, eninde sonunda patlayacak. LO (29.03.19)

__Cezayir__

Kitlelerin protesto eylemleri rejimi krize sürükledi

22 Mart Cuma günü Cezayir'de çok kötü hava şartlarına rağmen birçok kentte kitlesel protesto yürüyüşleri yapıldı. Bir ay önce 22 Şubat'ta başlayan başkaldırı, Cezayirlilerin deyimiyle "hirak", gittikçe büyüyor.

Kitleler hep birlikte, rejimin seçimleri ileri almayı, ulusal konferans ve Anayasa değişikliğini içeren B planını kabul etmiyorlar. "Çözüm ülkenin zenginliklerini çalanlar tarafından getirilemez" deniyor.

Okulların tatil olması nedenliyle aileler çocuklarıyla birlikte bayram ve şenlik havası içinde yürüyüşlere katıldı. Kitleler "Düzen defol!" şiarıyla isteklerini öne sürüyor ve bunu ilk şart olarak ileri sürüp siyasi düzene güvensizliklerini açıkça ifade ediyorlar. Yeni Başbakan Bedoui ve suç ortağı Lamamra yuhalandılar… 11 Mart'ta görev alan Bedoui hala yeni hükümetini kurmayı başaramadı, 450 tanınmış şahsiyete bakanlık görevi önermesine rağmen bir başarı elde edemedi. Hatta "Eğer telefonun çalarsa sakın cevap verme, Bedoui bakanlık teklif etmek için seni arıyor!" gibi gırgırlar Başkent Alger'de dolaşıyor. Bu ise iktidarın ne kadar çıkmazda bulunduğunu gösteriyor.

Her geçen gün, ilk başlarda harekete karşı çıkan, şimdi ise U dönüşü yapıp hareketi destekleyen siyasetçi ve yöneticiler gündeme geliyor. Ancak tüm bunlar kitleler tarafından nefret ile karşılanıp onların rejimi yıkma kararlığını daha da artırıyor. Kitleler "Size hepiniz def olup gidiniz dedik, hepiniz geliniz demedik!" diye slogan atıyorlar.

Bu U dönüşü yapanlar arasında en iğrenç olanlardan birisi de eski Başbakan Uyahia'dır… O, Mart başında kitleleri iç savaş ile tehdit ediyordu, şimdi ise bu halk hareketini anladığını ve onayladığını anlatıyor. Uyahia kendi partisi içerisinde de tepkilerle karşılanıyor, yolsuzlukla suçlanıyor, hatta ihraç edilmesi isteniyor.

Cezayir Kurtuluş Hareketi (FNL) içinde de gittikçe daha fazla sayıda yetkili, Buteflika'nın B planına karşı çıkıyor. FNL sözcüsü Haldun: "Bu konferans sorunu çözemeyecek… Katılacak olanları kim tayin edecek? Bu konferans geçerli değil…" gibi laflarla açıkça konferansa karşı çıktı. Bazı yöneticiler ona karşı çıkmış olsa da, bir sürü başka yönetici onu destekledi.

Rejimin krize girdiğinin başka anlamlı bir örneği ise Sonatrach (Ulusal Hidrokarbür Şirketi) Genel Müdürü'nün desteğidir. 10 Mart'ta Sonatrach idaresi 5'inci Dönem Başkanlığına karşı greve katılan emekçileri tehdit etmişti. Ama ayni idare şimdi bu hareketi selamlıyor: "Sonatrach şirketi vatandaşların şirketi ve ülke ekonomisinin motoru olma sıfatı dolayısıyla bu hareketin dışında kalamaz."

Buteflika'nın Başkanlığını desteklemiş olan Ulusal Başkanlık koalisyonu partileri bu büyük güçlü hareket karşısında aciz kaldıkları için dağılma sürecine girdi. İslamcılardan liberallere kadar giden muhalefet partileri de yıpranmış bulunuyorlar. Onlar birleşip hakim sınıflar için bir çözüm getirmeye çalışıyorlar, ama şu ana kadar başarılı olamadılar.

Bu geçiş dönemini yönetmek için bir lider arayışları sürüyor. Bu Başkan kim olacak? Ortada bazı isimler dolaşıyor, bunlardan birisi de İnsan Hakları Ligi eski başkanı avukat Buşasi. Basında ayrıca, On Kara Yıl döneminde Başkanlık yapmış olan eski subay Liamine Zerual'in ismi de geçiyor.

İlk başlarda ordu da sesiz kalmıştı, ama 7 Mart'ta tehditler savuran Milli Savunma Bakanı da bu hareketi selamlama kararı aldı. 26 Mart'ta en nihayet ordu Buteflika'nın Başkanlık görevinden alınmasını isteyerek hareketi bitirmeye çalıştı. Ordu, kitlelerin sloganına katılarak "Halk ve ordu kardeştirler" sloganını kabul etti.

İktidar şu ana kadar baskı yöntemlerine başvurmadı, ama ileride böyle bir yolu seçmeyeceği anlamına gelmiyor. LO (29.03.19)

EK: Bu isyan hareketine işçi sınıfı kitlesel olarak katıldı. Örneğin 26 Mart'ta sosyal ağlar vasıtasıyla kamu sektörüne üç günlük genel grev çağrısında bulunuldu. Bu greve katılım gittikçe büyüdü. Bundan endişelenen çevreler bunu durdurmak için "bu bizi bölebilir" gibi fikirler ileri sürüyorlar. Son haberlere göre 30 Mart günü de eylemlere katılım, hem kamu hem de özel sektörde, çok yoğun oldu. Örneğin Başkentteki yürüyüşe katılım bir milyonu aştı. LO (31.03.2019)

ABD

Biz işçi sınıfı, bir bütünüz

Yüz binlerce erkek, kadın ve çocuk canlarını kurtarmak için kaçıyor ve ABD'ye giriş için çabalıyor. Çoğunluğu Orta Amerika'dan, yani El Salvador, Guatemala ve Honduras gibi dünyadaki en yüksek oranda şiddet yaşanan yerlerinin birkaçından geliyor.

Bu göçmenlerin çoğu, yasal yollara başvururlarsa mahkemeye çıkarılacaklarını düşünüyor: Sınırı geçiyorlar, Sınır Devriyesi tarafından alınmayı bekliyor ve sığınma talep ediyorlar. ABD yasalarına göre bu hakka sahipler.

Ancak değişen bir şey olmuyor, Sınır Devriyesi onlara suçlu gibi davranıyor.

En yoğun giriş kapılarından biri, Teksas'ın El Paso kenti. Burada Sınır Devriyesi yüzlerce göçmen aileyi birden, işlek bir otoban viyadüğünün altındaki açık otoparka sıkıştırıyor. İşlemleri günlerce bekliyorlar. Küçük çocuk ve bebeklerin de olduğu aileler, sıralar halinde beton zeminde yatıyor, sadece plastik matlar ve battaniyelerle soğuktan, rüzgardan korunmaya çalışıyorlar. Çevreleri, silahlı güvenlik güçleri, dikenli ve jiletli tellerle çevrili.

Başkan Trump'ın düzenli olarak saldırdığı insanlar bunlar. Michigan'ın Grand Rapids kentinde Trump, göçmenlerin ABD'ye girme çabalarına "koca bir kandırmaca" dedi. O, Orta Amerika'ya "pislik yuvası" diyor.

Gerçekte Orta Amerika, yoksullar ve işçiler için bir cehennem. ABD hükümeti ve sermaye sınıfı onu bu hale getirdi. Tarihte, bankalar, tarımcılar, maden şirketleri ve imalatçılar gibi büyük ABD firmaları, insanları ve toprağı yağmalayıp büyük servet elde etti. ABD'nin desteklediği diktatörler ve özel ordular hakimiyet kurdular. İşçi ve çiftçiler başkaldırdığında, ABD ordusu ve CIA koca köyleri katletti, toprağı yok etti ve hayatı çekilmez hale getirdi.

Bugün ise istihdam azaldı. Ordu ve polisin arka çıktığı çeteler, terör ve dehşet yoluyla yönetiyorlar. Bizim ülkemizdeki (ABD) bazı kişiler, "*kaçacaklarına durumu değiştirsinler"* diyorlar.

Ancak çetelere ya da polise karşı gelen, onlara karşı çıkan ya da bir şeyleri değiştirmeye çalışmak için, kişinin sadece kendi ölümünü değil, ailesinin ve sevdiklerinin de ölümünü göze alması gerek. Dolayısıyla kaçıyorlar.

Binlerce kilometreyi genelde yürüyerek kat ediyorlar. Doğa şartlarına, dağlara, ırmak ve çöllere, açlık ve susuzluğa göğüs geriyorlar. İnsanlar arasındaki yırtıcılara, mesela göçmenleri soyan, köleleştiren, işkence ve tecavüz eden, öldüren ABD çeteleri ve polisine göğüs geriyorlar.

Bu ülkenin işçileri, onları işçi sınıfının bir parçası olarak kucaklamalıdır. Bu göçmenler cesarete ve kararlılığa sahipler. Bu karakter özellikleri, bizim bu ülkedeki mücadelemize kuvvet verecek özelliklerdir.

Bugün Trump, siyasetçilerin her zaman yaptığını yapıyor: Kapitalistlerin yarattığı krizi kullanarak işçileri birbirlerine kırdırmaya çalışıyor. Ama işsizlik, düşük ücretler, suç ve evsizlik, kapitalizmin kar hırsından kaynaklanmaktadır.

Esas bölünme, farklı ülke ve bölgelerin işçileri arasında değildir, sömüren azınlık ile sömürülenler arasındadır. Büyük işçi kitlelerinin teri ve emeği ile kendini zenginleştirenler ile bizler, yani tüm işi yapanlar arasındadır.

Tarihte, işçi sınıfı halkların büyük göçleri ile kurulmuştur, tıpkı şimdiki göçler gibi. Bu göçler işçi sınıfını zenginleştirdi, işçiler birbirlerinden öğrendiler, birbirlerinin tecrübe ve bakış açılarını genişlettiler. Göçler, işçilerin mücadelesine kuvvet verdi.

Neler olacağı Trump'a değil, tüm göçmenler de dahil olmak üzere bize bağlı. Biz işçi sınıfı, bir bütünüz. Ne kadar birlik olursak, kapitalist sömürücüler karşısında o kadar güçlü oluruz. (01.04, Spark)

İflas eden Chavezci siyaset emperyalist manevralarla karşı karşıya

Venezuela ekonomisi 2008'in küresel çöküşünden korunamadı. 2009'da ekonomisi neredeyse %4 küçüldü. Diğer ülke yöneticileri gibi, Venezuela hükümeti de 1998'den 2013'e, Chavezci hareketinin kurucusu Hugo Chavez (1954-2013) başkanlığında, krizin bedelini emekçilerin ödemesi gerektiğini söylüyordu.

Chavez, işçilerin "ayrıcalıklarını", yani grev yapmalarını kınıyordu. Dünyanın her yerinde olduğu gibi, devletin olanaklarıyla, kapitalistleri kurtardı. "Sosyalist" Chavez, 9 bankayı kurtarmak için milyarlarca dolar enjekte etti. Bu "emperyalizm karşıtı", General Motors'a 1.5 milyar dolar bağışladı ve Kuzey Amerikalı şirketler dahil çokuluslu şirketlerin, Orinoco'nun petrol ve maden bakımından zengin bölgelerine girmesine izin verdi.

Chavez, kitlelerin zararına, para birimi bolivarı değersizleştirdi ve KDV oranını artırdı. Doların fiyatı yükseldi. Enflasyon %30'a ulaştı, maaşlar donduruldu. Sağlık ve eğitimde kesintiler oldu, kamuda işçiler ücretlerini aylarca bekledi.

Aynı zamanda, devletin gıda dağıtım sisteminin yanlış yönetilmesi hızlandı. Yöneticiler, daha fazla bütçe için ürünlerin son tüketim tarihinin bittiğini ilan ediyordu. Son kullanım tarihi geçenler, özel sektörlere satılıyordu. Yolsuzluk o kadar iyi çalışıyordu ki 15 depoda ve 4.000'den fazla konteynerde 92.000 ton kokuşmuş gıda unutuldu. Mayıs 2010'da Carabobo eyaletinde yolsuzluk su yüzüne çıktı; hükümet ağının sadece üç aylık yiyeceği kadardı!

Yiyici politika, 2010 genel seçiminde Chavezcilerin ilk gerilemesine yol açtı ve bir öfke patlamasına neden oldu. 2011'de bir önceki yıla göre %70 daha fazla sayıda, beş binden fazla protesto gösterisi yapıldı.

2013'te, Nicolas Maduro seçimi kazandı ve yeni ölen Hugo Chavez'in yerini aldı. Durum kötüleşmeye devam ederken, petrol varili hala 100 dolar civarındaydı. Emekçilere karşı tasarruf politikası devam ediyordu. 2015 seçimleri, Ulusal Meclis'te oy kullanmayan bir Chavezci çıkışla sonuçlandı. Maduro gücü korumak için manevra yaparken, enflasyon patlaması yaşandı. 2014-2017 arasında enflasyon yılda %68'den %1.800'e ulaştı. 2014 itibariyle kamu yetkilileri ev kadını sepetini ölçmeyi bıraktı.

Kitleler birçok kısıtlamaya tabi tutulurken, rejim alacaklılara faiz ödemeye devam etti. Yedi yüz dükkân ve marketin yağmalanması 2016'da patlak verdi. Maduro'nun tepkisi şiddetli oldu: Çıkan olaylarda 12 kişi öldü, yüzlerce kişi tutuklanarak hapis cezasına çarptırıldı. Chavezcilerin karıştığı ve hayal kırıklığına uğrattıkları kalabalık protesto gösterileri de aynı cevabı aldı. İnsan hakları örgütü Foro'ya göre, beş yıl süren çatışmaların ardından, hapishanelerde 14.000 siyasi mahkum var.

Temmuz-Ağustos 2017'de bir boşluk oluştu. Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa Birliği ve Vatikan tarafından zorlanan sağ muhalefet iktidara gelmek istiyordu.

Gösteriler, yiyecek ve daha yüksek ücret talep etmek için tekrar başladı. Yetersiz beslendiği düşünülen insan sayısı 2.8'den 4.1 milyona çıktı. Bebek ölümleri %30 arttı. Dolar için her zaman birkaç ders vardır. Dolar, şirketler için hükümet tarafından 10 bolivarla, 3.000 bolivarla satın alınıyor ancak karaborsada 200.000 bolivar olarak değer görüyordu.

Yiyecek ve ilaç sıkıntısı ile karşı karşıya olan sözde sosyalist hükümetin tedbirleri saçmaydı; konutlarda tavşan yetiştirmek, balkonlarda ve teraslarda saksıların içinde kentsel tarım uygulamak, geleneksel (kocakarı) ilaçlara geri dönmek... İnsanlar ayaklarıyla cevap verir, bazıları ülkeyi terk, bazıları ise gösteri yapar.

İlk yıllarında, Chavezci rejim halk desteğinden mahrum değildi. İşçiler, Chavez'i burjuvazi ve ABD tarafından düzenlenen iki darbeye karşı savunmak için harekete geçmiş, eylemler yapmışlardı.

İşçi sınıfının bilinçli ve organize eylemini teşvik etmeden nasıl bir sosyalizm veya komünizm olabilir? Burjuvazinin lehine ekonomik yönelime paralel olarak, Chavez daha sonra Maduro mücadeledeki işçilere sınırsız bir savaş başlattı.

İşçi haklarını azaltmak için hükümet ve işçi müfettişleri, rejime uygun sendikalarla toplu sözleşmeler imzaladı. Tepkiler şiddetle bastırıldı, işgal edilen

fabrikalar polis gücüyle boşaltıldı. İşçi mücadelelerini yasadışı hale getirmek için alınan yasal önlemler, mücadeleleri kesmiyordu.

2008 yılında, Arjantinli Teşint grubuna ait Sidor çelik fabrikası, yeniden örgütlenme sürecindeydi. Mart ayında işçiler iki yıl boyunca dondurulmuş ücretler için greve gitti. İşçi militanları, üretimin durması ve büyük gösterilerle mücadele planı oluşturdular.

2011 yılında, işçilerin toplu sözleşmelerden hoşnutsuzluğu sıkça ifade edilmekteydi. İki milyon kamu sektörü çalışanının hakları yedi yılda iyileştirilemedi. On binlerce metal işçisi, bir yıl önce sona erimiş bir sözleşmeyle çalışıyordu. Yüz bin petrol işçisinin süresi daha da önce dolmuştu.

2012'de Chavez, çalışma ve örgütlenme hakkını azaltan ve Çalışma Bakanlığı'nın sendika bölümlerinin oluşturulmasını engelleyen, yasa ve emeğe aykırı bir kararname getirdi. Ayrıca, işçilerin grev yapabilecekleri bölgeleri kısıtlayan bir "terörle mücadele" yasası yürürlükteydi. Tüm bu önlemler Maduro'ya, zaten enflasyonla mücadele edilen ve daha istikrarsız çalışma koşullarında ücretlerde önemli bir düşüş dayatmasına yardımcı oluyordu.

Chavciliğin başarısızlığı sosyalizm veya komünizmin değil, kapitalistlerin çıkarlarıyla işçilerin çıkarları arasında bir uzlaşma bulabileceğimize inanmak isteyen reformist hayallerin başarısızlığıdır. İki ustaya hizmet edemezsin.

Burjuvaziye bahşedilen şey, işçi sınıfının ve ezilenlerin kaynaklarını azaltıyordu. Chavez ve rejiminin gerçekleştirdiği işlev, iddia ettiği gibi burjuva ve proleterler arasındaki dengeyi aramak değil, işçilerin ve ezilenlerin taleplerini sakinleştirmek ve böylece sermayenin gelişmesine izin vermek oldu.

Chavezci rejiminin krizi, büyük güçlerin, önce de Amerikan emperyalizminin iştahını açtı.

2015'ten sonra Obama ile, 2017'den bu yana da Trump ile, ABD nüfusu hayatta kalmak için mücadele eden bir ülkede, nakit sıkıntısı çeken bir rejime karşı ekonomik yatırım cezalarını artırdı. Venezuela'nın döviz ve altın varlıklarını farklı uluslararası bankalarda dondurdular. Bu önlemlerin en sembolik olanı, ABD'de faaliyet gösteren PDVSA'nın (Venezuela Kamu Petrol Şirketi) yan kuruluşu Citgo'nun sonuçlarına el koyması oldu.

Ocak 2017'den beri iktidarda olan Donald Trump, Venezuela'daki hesabını ele geçirmek isteyen bir şahin takımı ile işbirliği içinde. mimarıydı.

Michael Pence, neredeyse bilinmeyen sağcı milletvekili Juan Guaido'yu, cumhurbaşkanı Nicolas Maduro'nun yerine kendisinin cumhurbaşkanı olarak ilan etmişti. Guaido'yu devletin tepesine oturttuğu iddia edilen insani bir konvoya sızma girişimi 24 Şubat'ta başarısız oldu. Birleşik Devletlerin hedefi insancıl değildi. Bu Chavezci rejime karşı bir saldırıydı.

Fransa, Almanya ve Birleşik Krallık da dahil emperyalist dünyanın yaklaşık altmış devleti, Washington manevralarını destekliyor. Yine burada, Venezuela nüfusunun, rejimin ihmali için ağır bir bedel ödeyen fakir işçilerin ve köylülerin kaderi umurlarında değil.

Lev Troçki, 1938'de, Meksika'nın İngiliz emperyalizmine karşı tavrını, yani Chavezcilerden gibi milliyetçi olan, ancak Kuzey Amerika petrol şirketlerini kamulaştırmaya ve geniş çaplı bir tarım reformu uygulamaya cesaret eden rejimi yorumlamıştı. "Aldatmacaya boyun eğmeden ve iftira korkusu olmadan, ileri işçiler Meksika halkını emperyalistlere karşı mücadelelerinde tam olarak destekleyecek. Petrolün kamulaştırılması ne sosyalizm ne de komünizmdir. Ancak bu, ulusal savunma konusunda oldukça ilerici bir önlemdir. [...] Uluslararası proletaryanın, programını Meksika hükümetinin programı ile tanımlaması için hiçbir neden yoktur.

Devrimcilerin renklerini değiştirmeleri, uyum sağlamaları ve daha ziyade en zayıf kampı satacakları ve ihanet edecekleri [...] saraylılar gibi saygısız davranmaları gerekmiyor. Kendi kimliğini terk etmeden, dünyadaki her dürüst işçi örgütü... Emperyalist saldırılara, diplomasilerine, basına ve faşist paralı askerlere karşı tavizsiz bir tavır almakla yükümlüdür. Meksika'nın davası [...] uluslararası işçi sınıfının davasıdır. Meksika petrolü üzerindeki mücadele, ezenler ve ezilenler arasında süren savaş hattının çatışmalarından sadece bir tanesidir." Biz de sözlerdeki Meksika'yı Venezuela ile değiştirebiliriz.

Ancak komünizmin davasını ilerletmeyi, en radikal milliyetçi bile yapamaz. Ancak, ezilenlerin hepsinin öncülüğünü üstlenerek, kendi hedeflerinin bilincinde olan ve partisinde örgütlenen, yani devrimci proletarya, bu mücadeleye kararlı bir şekilde katılabilir. (04.03.19)

Mart 1919: Komünist Enternasyonal'in Kuruluşu

100 yıl önce, Bolşevik Partisinin daveti üzerine onlarca devrimci parti temsilcisi Moskova'da yeni bir devrimci Enternasyonal kurmak için toplandı.

Ekim 1917'de Bolşevikler ilk defa başarılı bir işçi devrimi ile iktidarı ele geçirmişti. Enternasyonalist militanlar mücadelelerini sadece Rusya ile sınırlamıyorlardı. Onlar kapitalizmi dünya ölçeğinde baş aşağı etmek için mücadele etmelerinden dolayı devrimin diğer ülkelere de yayılması için mücadele ediyorlardı.

Avrupa 4 yıldır Birinci Dünya Savaşı'nın katliamlarını yaşıyordu. Bolşeviklerin ayaklanma çağrıları geniş kitleler arasında yankı buldu. Kasım 1918'den sonra Doğu Avrupa'nın yarısını kaplayan bir alanda bu çağrı sonucu ayaklanmalar yaşandı. Almanya ve Avusturya-Macaristan'da hüküm sürmekte olan eski krallıklar teslim bayrağını çekmek zorunda kaldı. Bu ülkelerde emekçiler, Rusya örneğinden esinlenerek, onları bu savaşa sürüklemiş olan hakim sınıfları iktidardan düşürmek için işçi Sovyetleri oluşturdular. Burjuvaziyi iktidardan indirmek ve düzenini yıkmak için devrimci partilerin ve bir enternasyonalin inşa edilmesi acil bir ihtiyaçtı.

Savaşın ta başında, Ağustos 1914'te İkinci Enternasyonal'i oluşturmuş olan sosyalist partiler, emekçileri temsil etme iddialarına rağmen, tutumlarıyla iflas ettiklerini ortaya koydular. İçlerinden büyük bir çoğunluğu kendi burjuvazilerinin saflarına geçerek emekçilere savaşa katılma çağrılarında bulundular.

Lenin bundan ders çıkararak hemen yeni bir Enternasyonalin kurulması çağrısında bulundu. Ama enternasyonalist fikirlere sadık kalan ve savaşa karşı olan birçok militan, tek başına kalırız korkusuyla birkaç yıl boyunca eski partilerinde kalmayı tercih ettiler.

Komünist Enternasyonali kurmuş olan militanlar kaybedecek zaman olmadığının bilincindeydiler, çünkü emperyalist burjuvazilerin oluşturduğu birlikler, halk ayaklanmalarını ezmek ve Rus Devrimini yok etmek için ordularını seferber etmişlerdi. Bu saldırılara göğüs gerebilmek ve Sosyalist Partilerin yalanlarını boşa çıkarmak için "devrimci mücadeleyi yürütecek bir Enternasyonal'in oluşması" şarttı. Bu Sosyalist Partiler emekçiler üzerinde oluşturmuş oldukları güveni burjuva düzenini korumak için kullanıyorlardı.

Komünist Enternasyonal programının oluşturulmasında yürütülen tartışmalarda Bolşevik yöneticiler Rus Devrimini tanıttılar ve Devriminden çıkarılacak dersler üzerinde durdular. Örneğin Lenin "Batı Avrupa kökenli devrimci yoldaşların çıkarmaları gereken en büyük derslerden birisi kitlelere konseyler sisteminin ne anlama geldiğini ve bunun ne kadar can alıcı olduğunu anlatmaktır. Militanların görevi bütün farklı iş kollarındaki işçilere, askerlere, tarım emekçilerine ve yoksul köylülere Sovyetlerin ne olduğunu anlatmak, Sovyetleri oluşturmak ve Sovyetlerde çoğunluğu kazanmaktır" diye anlattı.

Lenin ve yoldaşları bu Komünist Enternasyonal'in birinci kongresinde yaptıkları temel işin sadece bir bayrağı dikmek olduğunu biliyordu. Enternasyonalin bir güçlü aygıtı ve kalabalık bir seksiyonlar kitlesi yoktu. Aslında devrimci partilerin oluşması için yapılan işin başlangıç noktasındaydılar.

Ondan sonraki yıllarda birçok ülkede komünist partiler kuruldu. Komünist Enternasyonal sömürge ülkelerindeki halklara seslenerek proletaryanın emperyalizmi yok etme mücadelesine katılması için çağrıda bulundu. Ancak 1920'lerin sonundan itibaren devrimci harekette gerileme başladı ve Avrupa'nın birçok ülkesinde işçi sınıfının iktidara gelebilmesi gündem dışı oldu.

Ardından da Sovyetler Birliğinde yaşanan yozlaşma sonucu Sovyet bürokrasisi iktidarı ele geçirdi ve artık Enternasyonal Moskova'daki Sovyet bürokrasisinin çıkarlarını savunmaya başladı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.